

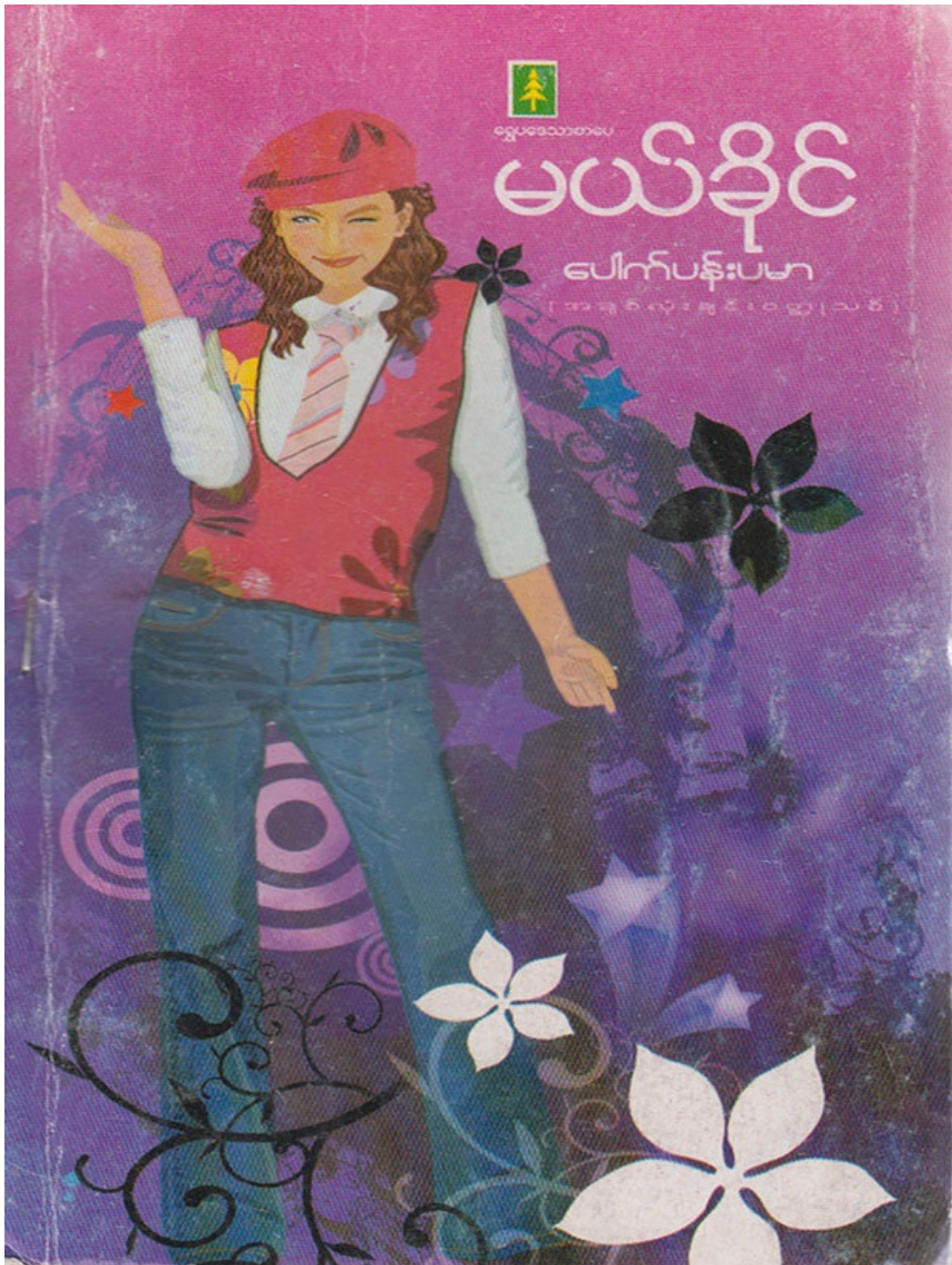


ဝိဇ္ဇာဝိသယဝန်ကြီးဌာန

မယသီရိ

ပေါက်ပန်းပမာ

(အားလုံး၏လူမှုရေးနှင့်စီးပွားရေး)



အခန်း(၁)
ပေါက်ပန်းပမာ (၁)

တစ်ခါတစ်ရံမှာ ငှက်တစ်ကောင်
ဖြစ်ချင်တယ်။
တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကေသရာဇာ ခြင်္သေ့မင်း။
တစ်ခါတစ်ရံမှာ ယုန်ငယ်တစ်ကောင်
တစ်ခါတစ်ရံတော့ တီကောင်တစ်ကောင်
တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း ခွေးတစ်ကောင်
ဖြစ်ချင်တယ်။
ဒါပေမဲ့
ငါ ဘယ်တော့မှ
ဒိုင်နိုဆော့ သတ္တဝါ
မဖြစ်ချင်ဘူး

တိုးဝင်လာသော ခြေလှမ်းအစုံက နှင်းတောထဲမှာ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်နှင့်။
သူမ၏ မျက်နှာမှာ ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို ပြင်းထန်စွာ ခံစားနေရပုံပေါ်သည်။

သွေးဆုတ်ဖြူရော်နေသော နှုတ်ခမ်းအစုံမှာ အေးစိမ့်လှတဲ့ ရာသီဥတုဒဏ်ကို ကျတ်မှိတ်ကာ အံတုရင်ဆိုင်နေရပုံမှာ။

သစ်ပင်အုံ့ဆိုင်းဆိုင်းများမှ လေတိုးသံက တချို့နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်အမှောင်ထုကြီးက ကြောက်မက်ဖွယ်တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။

နှင်းတွေလည်း ဒီနေ့မှ ခဲအုံ့ကာ သည်းထန်နေတာကြောင့် သူမရဲ့ခံစားချက်ကိုပို၍ တွန်းအားပေးနေသယောင်ပင်။
တရွေ့ရွေ့လျှောက်လှမ်းနေသော သူမရဲ့ခြေလှမ်းတွေက အဘယ် ဆီသို့ ဦးတည်နေသလဲဆိုတာ သူမကိုင်တိုင်သိနိုင်လိမ့်မည်မထင်။

"အူဝဲ.....အူဝဲ"

သူမလက်ထဲမှ မွေးကင်းစ ကလေးငယ်၏ ငိုသံက စည်ဝေစွာပတ်ဝန်းကျင်လေထုထဲသို့ ပျံ့နှံ့လာပါသေးသည်။
အေးစိမ့်လှတဲ့ရာသီဥတုဒဏ်ကို ကလေးငယ်က ခံနိုင်ရည်ရှိပုံမပေါ်ပါ။

ကလေးငယ်မှာ ငိုရလွန်း၍ အသံတို့ပင် သိမ်ဝင်အက်ရှုနေခဲ့ပါပြီ။
ကလေးငယ်ပင်မကသေး၊ ထိုကလေးငယ်ကိုချီထားသော အမျိုးသမီးရဲ့ပါးပြင်မှာလည်း မျက်ရည်များနှင့် စိုရွှဲနေခဲ့ပါသည်။

သူမက သူမခြံထားသော ခြံပင်ကို ရုတ်တရက်ဆွဲဖယ်လိုက်သည်တွင် အေးစိမ့်သော လေထုက အသားထဲစိမ့်ဝင်လာ၍ ကြက်သီးမွေးညင်းထကာ တုန်ယင်သွားရေမယ့် ရင်ထဲက အပူမီး၏ အရှိန်အဟုန်က ပြင်းထန်လွန်းလှပါသည်။

သူမ၏ ခြံပင်ကို ကလေးငယ်ပေါ်လွှမ်းတင်ပေးလိုက်ကာ ကလေးငယ်ကို နွေးထွေး စေလိုက်မှ ကလေးငယ်၏ ငိုသံကိုစဲစဲပြုလာခဲ့ပါသည်။

သူမရဲ့နှုတ်ခမ်းအစုံမှလည်း လှုပ်ရွလှုပ်ရွနှင့် ဘာတွေပြောဆိုနေသည်မသိ။ ကလေးငယ်၏ ပါးပြင်ပေါ်သို့ သူမ၏

မျက်ရည်ဥကြီးများက အလုံးလိုက်အရင်းလိုက် စီးကျနေရပါသည်။ ကလေးငယ်၏ ငိုသံများက ထိုမျက်ရည်ပူများကြောင့်ထင်သည်။ ရုတ်ချည်းတိတ်ဆိတ်သွားပြီး သူမကို ပြူးတူးပြတ်လေးကြည့်လာပါသည်။

"ကလေး မြင်ရပြီးဟင်။ ကလေးမျက်စိမြင်ပြီလား ကလေးရယ်။ မင်းကောင်းကောင်း ကြီးပြင်းလာရမယ်နော်။ ကလေး.....နော်"

ကလေးငယ်ကို တင်းကြပ်စွာ ဖတ်တွယ်ထားပြီး အားရအောင် ငိုရှိုက်ပစ်လိုက်ပါသည်။ အချိန်အတန်ကြာငိုကြွေးပြီးမှ ဖိနပ်ကိုချွတ်ကာ မြေကြီးပေါ် ခြေဗလာနှင့်ရပ်လိုက်ပြီး ကလေးငယ် ကို တင်းကြပ်စွာ ဖတ်တွယ်ကာ နှင်းတောထဲသို့ ပြေးဝင်သွားမိတော့သည်။

သူမက အင်အားချိနဲ့လွန်းနေသူမို့ ဒူးတွေတစ်ချက်တစ်ချက်မှာ ညွတ်ခွေသွားပါသော်လည်း ခြေလှမ်းတွေကို မရပ်တန့်မိ။ ဆက်လက်၍ ပြေးနေဆဲ။ သို့သော် မှောင်မိုက်နေသော အနက်ရောင် အဆောက်အဦးကြီးရှေ့မှာတော့ သူမက ခြေစုံရပ်မိပြီးလျက်သာ ဖြစ်သွားရပါသည်။

သူမသည် မောဟိုက်နေသည့်ကြားက မျက်ရည်တွေကို ပုတ်ခတ်ပစ်ပြီး ပင့်သက်ကို ပင့်သက်ကို ဝဝရှူကာ အဆောက်အဦးကြီးထဲသို့ တစ်လှမ်းချင်း ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

မှုန်ပြပြအလင်းရောင်က ခပ်မှိန်မှိန်လေး ထင်ဟပ်နေတာကြောင့် စီရရီရှိနေကြသော ခံတန်း များကို တည်ငြိမ်စွာ ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ပါသည်။

အဆောက်အဦးကြီးမှာ ကျယ်ပြန့်လွန်းသည့်အလျောက် တိတ်ဆိတ် ခြောက်သွေ့နေရပါ သည်။

အပြစ်ကင်းစင်စွာ အိပ်မောကျနေပြီဖြစ်သော ကလေးငယ်ကို လက်ထဲမှတစ်ဆင့် ခုံတစ်လုံးပေါ်တင်လိုက်ပြီး လည်ပင်းမှာ ရစ်ပတ်ထားတဲ့ ဇာပဝါဖြူလွလွကို ဆွဲဖြုတ်ကာ ဦးခေါင်း ပေါ်သို့ နောက်နားကျကျ

တစ်ခြမ်းစောင်းလေး လွှမ်းတင်လိုက်ပြီး အိပ်မောကျနေသော ကလေးငယ်ကို ဖျက်ခနဲ ကြည့်ကာ မျက်ဝန်းကိုပိတ်ချပစ်လိုက်သည်။

ပြီးနောက် ကြမ်းခင်းပေါ်ရှိ ခုံထူထူလေးပေါ်တွင် ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ညာဘက် လက်အစုကို နဖူးအလယ်ခေါင်းတည့်တည့် ထိရုံတင် လိုက်သည်။

ပြီးနောက် ရင်ညွန့်ဆီသို့၊ ပြီးနောက် ဘယ်ဘက်ရင်အုံဆီသို့ ပြီးနောက် ညာဘက်ရင်အုံဆီ သို့ ပြီးနောက် ညာလက်ကို ရင်ညွန့်နားမှာ ရပ်လိုက်ပြီး ညာဘက်လက်နှင့် ဘယ်ဘက်လက်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ကာ မျက်ဝန်းအစုံကို ပိတ်ချပစ်လိုက်သည်။ သည်တွင် မျက်ရည်များက ပူခနဲ စီးကျလာခဲ့ရပြန်ပါသည်။

"အိပ်မက်တစ်ခုရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ နှစ်သက်သော အမျိုးသားနဲ့ ထာဝရအတူနေပြီး သားသမီးတွေနဲ့ ပျော်ရွှင်စွာ ဘဝကို အပူအပင် ကင်းမဲ့စွာ ဖြတ်သန်းဖို့ပါ။ ဖြစ်ချင်ရာတွေဖြစ်ခွင့် မရဘဲ မဖြစ်ချင်တာတွေချည်းသာ ဆက်တိုက်ဖြစ်တည်နေရတဲ့ဘဝမှာမို့ ကလေးငယ်ကို ဘုရားသခင်က စောင့်ရှောက်ပေးပါ။ ဖြစ်တည်မှုတိုင်းဟာ ဘုရားရှင်ရဲ့ အလိုတော်ကျအတိုင်း ဖြစ်လာရတာ မို့ အပြစ်ရှိသော လူသားတိုင်းကို ခွင့်လွှတ်တော်မူသော ဘုရားသခင် အပြစ်မဲ့သော ကလေးငယ်ကို စောင့်ရှောက်တော်မူပါ။ မယ်တော်၏ ရင်ငွေ့တော်တို့နှင့် ကလေးငယ်၏ ဘဝကို ဖေးမကူညီပေးတော်မူပါ"

စကားသံများက ရုတ်ချည်းတိတ်ဆိတ်သွားရခြင်းနှင့်အတူ ပင့်သက်ရှိုက်သံ၊ သက်ပြင်ချသံ နှင့် ရှိုက်သံတို့က ရုတ်ချည်း ထွက်ပေါ်လာရသည်။

"ကလေးရယ်..... ကလေးကို ဘယ်လို နှလုံးသားမျိုးနဲ့ ချန်ထားခဲ့ရမှာလဲ။ ရင်ထဲမှာ နှလုံးသားတွေ ပျောက်ဆုံးကုန်ရပါပြီ။ ကလေးရယ် ခွင့်လွှတ်ပါ။ ရင်သွေးရဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံးကို တာဝန် မယူနိုင်တဲ့ အမျိုးသမီးက အမေမဖြစ်သင့်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် အမေဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းကို မသုံးဝံ့ပါ ဘူး။"

အခုချိန်မှာ ဘာကို အကြောက်ဆုံးလဲသိလား။ နေမင်းကို မမြင်ရတော့မှာလည်း
မဟုတ်ဘူး။ လမင်းကြီးပျောက်ကွယ်သွားမှာလည်း မဟုတ်ဘူး။
ကလေးကောင်းကောင်းအသက်ရှင်နေပေးပါ။ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ကလေး
အသက်ရှင်နေပါလားဆိုတဲ့ အသိလေးနဲ့ပဲ အပြစ်ကြီးတဲ့ လူမိန်းမအဖြစ်
ဆက်လက်ရပ်တည်သွားပါရစေ။ ခွင့်လွှတ်ပါလို့ အကြိမ်ကြိမ်
ပြောမိနေပေမယ့်လည်း ခွင့်လွှတ်ခြင်း နဲ့မထိုက်တန်ဘူးဆိုတာ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
ကလေးသိထားပါ။ ဒီရင်ဘက်ထဲက နှလုံးသား တစ်ခုလုံးကို ဒီနေရာမှာတင်ပဲ
ကလေးနဲ့အတူထားခဲ့ပြီ"

တုန်ယင်နေသော လက်အစုံတို့နှင့် ကလေးငယ်၏ နဖူးစပ်ကို
တို့ထိရုံလေးပွတ်သပ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် လိုက်ကာစ၏ နောက်ကွယ်မှ အသက်ရှူသံမှန်မှန်ကို
မထင်မှတ်ပါဘဲ ကြားလိုက်ရပါသည်။

"ဖာရ်သာ ရှိနေတာလားဟင်"

"လောကီလူသားတိုင်းဟာ သောကကိုယ်စီနဲ့ ဘဝတိုက်ပွဲကို
ဆင်နွှဲနေကြတာပါ။ လူသားတိုင်းဟာ အပြစ်ဆိုတာ အနည်းနဲ့အများတော့
ရှိကြစမြဲပါပဲ။ ဘုရားသခင်က မေတ္တာတော်တို့နဲ့ လူသားတိုင်းကို
ငြိမ်းချမ်းစေတတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဘုရားသခင်က အပြစ်ရှိလူသားကို
ခွင့်လွှတ်မှာပါ"

"ကျွန်မရဲ့ ဘဝလမ်းတွေက ခက်ခဲ ကောက်ကွေ့လွန်းပါတယ်။
ပိန်းပိတ်နေတဲ့ နှင်းမှုန်တွေမှာတောင် လမ်းက ဝိုးတဝါးပေါ်နေပါသေးတယ်၊
အမှောင်ထဲကို ကလေးငယ်ကို ယှဉ်တွဲ မခေါ်ရက်တော့ပါဘူး ဖာရ်သာ။
ကျွန်မဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မဆုံးဖြတ်အောင်ပါဘဲ"

"ဖြစ်တည်မှုတိုင်းဟာ.....ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုတော်ကျအတိုင်းမို့

ဖာရ်သာ မပြောလိုပါ။"

"ဖာရ်သာကို နှောင့်ယှက်မိတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ ဒါပေမယ့် ဖာရ်သာကိုပဲ ထပ်ပြီး အကူအညီတောင်းပါရစေ။"

သူမရဲ့ စကားအဆုံးမှာတော့ လိုက်ကာနောက်ကွယ်မှ ဖာရ်သာက တိတ်ဆိတ်နေခဲ့ပါသည်။

သူမက မျက်ရည်တွေ သွင်သွင်ဆင်းနေသည့်ကြားမှ အသံတုန်တုန်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းချုပ်ကာ.....

"အသည်းနှလုံးတွေကြေမွကုန်တဲ့ဝေဒနာ၊ စာဖတ်ချင်သော မျက်မမြင်လူသား အချို့သာ ဆုံးအသံတို့ကို တောင်းတတဲ့ နားမကြားသောလူ၊ ချစ်သူဆီသွားချင်နေတဲ့ ဒုက္ခိတ၊ မျှော်လင့်ချက် တွေများစွာတို့နှင့် ကျရှုံးသူ၊ ရင်ဖြစ်တဲ့ သားကိုစွန့်ပြီး မိထွေးလုပ်ရမယ့်အမျိုးသမီး၊ ဒီလူတွေဟာ လောကကို စိတ်အပျက်မိဆုံးသော လူသားတွေပါ။ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်မဆန္ဒအရှိဆုံးက ဒီကလေး ကောင်းကောင်း အသက်ရှင်ကြီးပြင်းဖို့ပါပဲ။ ဖာရ်သာက ကူညီပေးပါ။ အပြစ်တွေ များစွာ ရှိလာခဲ့ မယ်ဆိုရင်လည်း မိမိပြုခဲ့သမျှ မိမိတစ်ယောက်တည်းသာ ခံယူသွားချင်ပါ၏ ။ ကလေးငယ်ရဲ့ဘဝကိုစောင့်ရှောက်ပါ ဖာရ်သာ။ ချစ်သောသူနဲ့ ကွေကွင်းရခြင်းဒုက္ခထက် မချစ်မနှစ်သက်သောသူနဲ့ အတူနေရခြင်းဒုက္ခက ပိုပြီး ခက်ခဲလှပါတယ်။ ဒီထက် ခက်ခဲမှုရှိခဲ့မယ်ဆိုရင်တောင် တစ်ယောက် တည်းသာ အခက်အခဲကြား ရှင်သန်သွားပါရစေ။ စက္ကူဖြူတစ်ရွက်လို ဖြူစင် သိမ်မွေ့နေသော ကလေးငယ်ရဲ့ဘဝကို ဖာရ်သာက ကယ်တင်ပေးပါ"

"လောကီလူသားတိုင်း ချမ်းသာပါစေ၊ လူသားတို့အား ဘုရားရှင် စောင့်ရှောက်ပါ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖာရ်သာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်....."

ဝမ်းမြောက်သွားသော မျက်ဝန်းတွေထက်မှာ ကျရှုံးမှုအရည်ကြည်တို့က ပြည့်အိုင်လာရပြန် ပါသည်။

သူမရဲ့ခေါင်းထက်မှ ပဝါဖြူကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး အိပ်ပျော်နေသော ကလေးငယ်၏ ကိုယ်ပေါ်မှာ လွှမ်းတင်လိုက်ကာ ကလေးငယ်၏ မျက်နှာကို တဝကြီးကြည့်ပြီး နဖူးပြင်ကျဉ်းကျဉ်းကို ဖွဖနမ်း ရှုံ့ကာ တရကြမ်းပြေးထွက်သွားပါတော့သည်။ ခြေသံတို့ ဆိတ်သုဉ်းသွားမှ လိုက်ကာစနောက် ကွယ်မှ ဖာရ်သာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ကို ရှူရှိုက်လိုက်ပြီး အရိုးကွဲမတက် ချမ်းအေးလှသော ရာသီဥတုကို အံတု၍ ဖိနပ်မပါ၊ ခြေဗလာ၊ အကျလက်တိုလေးနှင့် မြေနီလမ်းအတိုင်း ပြေးထွက်သွားသော ထို အမျိုးသမီးကို မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်ထိ ငေးကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။

ထိုအမျိုးသမီးအရိပ်က နှင်းတောထဲမှာ ပျောက်ကွယ်သွားပြီးမှာ အိပ်ပျော်နေသော ကလေး ငယ်ကို ပွေ့ချီလိုက်ကာ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အကြည့်များနှင့် မျက်နှာနီရဲရဲကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ကလေးငယ်၏ ဘဝကို ဘုရားသခင်အပ်နှံကာ ဆုတောင်းလိုက်ပါသည်။

*

အခန်း(၂)

ဆိုင်ကယ်အနီကြီးပေါ်မှ လူတစ်ယောက်သည် စက်အရှိန်ကို လျော့ချလိုက်ပြီး အိတ်ကပ်ထဲမှ တစ်ခုခုကို ထုတ်လိုက်ပါသည်။

"ဟလို လေဆန်လား"

"ပြော"

"ငါအခု M2 ကို ပြောနေပြီ"

"ငါးမိနစ်အတွင်း ရောက်လာမယ်၊ ပြိုင်ပွဲလား၊ အပျင်းပြေလား"

"ပလိပ်ကြီးတော့ အနှစ်မဲ့ပါတယ်ကွာ"

"ဒါဆို မင်းမှာ အစီအစဉ်ရှိလား"

"ငါ မင်းရဲ့ ဟမ်းဆက်ကို ကြိုက်နေတယ်"

"အိုကေလေ၊ မင်းရှုံးသွားရင်ရော"

"ပလ္လင်မခံနဲ့၊ ကြိုက်တာဆို"

"အိုကေ၊ မင်း ခေါင်းတုံးနဲ့နေရမယ်"

"လောင်းကြေးက ပြင်းလှချည်လား.....ဟား.....ဟား"

ဖုန်းကိုပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး တပ်ထားသောမျက်မှန်ကို ပင်တင့်လိုက်ကာ ဆိုင်ကယ်ကို ဒေါက် ထောက်ပြီး ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ လွှားခနဲ ဆင်းလိုက်ပုံမှာ စမတ်တကျနှင့် သေသေသပ်သပ်ရှိလှပါ သည်။ သူက Billards & Snooker ဟုရေးထားသော အဆောက်အဦးကြီးထဲ ဝင်ပစ်လိုက်သည်။ သည်တွင်

နောက်နားဆီဘက်မှ ဆိုင်ကယ်သံတစ်သံကို ဆူညံစွာကြားလိုက်ရပါသည်။

ထိုဆိုင်ကယ်သံက သူနှင့်ယဉ်ပါးနေပြီမို့ သူ လည်ပြန်ကြည့်လိုက်စဉ် ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ လွှားခနဲခုန်ဆင်းလာသူက.....

"မင်း ဒီတစ်ကြိမ်တော့ နှေးကွေးသွားတယ်၊ ချွန်။ ငါ့ကိုရှုံးတော့မယ့် အတိတ်နမိတ်ပဲ ထင်တယ်"

"အတိတ်နမိတ်ဆိုလည်း ယတြာချေလိုက်တဲ့သဘောပေါ့ကွာ၊ လိုတာထက် ပိုမြန်နေ တယ်ဆိုတော့"

"ဖုန်းပြောနေချိန်က ငါ လမ်းကွေ့နားရောက်နေပြီလေ။ ဒါပေမဲ့ အရှေ့က စော်လေးက လန်းနေတာနဲ့ ချိတ်မယ်လို့ ကြံနေတာ"

"မချိတ်ဖြစ်လိုက်လို့ လေးမိနစ်စောရောက်လာတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပဲ"

"သွားနည်းနည်း ရှည်ထွက်နေတယ်။ စကားပြောရင်လည်း အသံကျယ်ကြီးနဲ့ အဲ့ဒါမျိုး ငါ ရင်မခုန်ဘူး"

ဟု လေဆန်ဆိုသောအမည်ရတဲ့လူငယ်က တည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက်တော့ ချွန်ဟုအမည် တွင်သော လူငယ်က ကြားနေကျစကားမို့ စိတ်မဝင်စားတော့သလိုပင် ရှေ့မှ ဦးတည်သွားလိုက် သည်။

ခန်းမ၏ ထောင့်အကျဆုံးခုံကို ရွေးလိုက်ကြပြီး ကျူတံကို ကိုယ်စီကိုင်ကာ တစ်ဖက် တစ်ချက်စီ နေရာယူလိုက်ကြပြန်သည်။

"ငါက စပြီး စိန်ခေါ်သူဆိုတော့ မင်းကိုဦးစားပေးလိုက်မယ် လေဆန်"

"ကတုံးဆံတောက်နဲ့ မင်းမျက်နှာ ဝမ်းဆက်ဖြစ်ဦးမှာ သေချာတယ်"

"အဲဒီ လိုခြောက်လုံးတွေသုံးနေပေမယ့် မင်းအိတ်ထဲက ဟမ်းဆက်က ခုန်ထွက်ချင်နေပြီ။ ချွန်၊ ငါ့ကို လာခေါ်ပါတော့တဲ့"

"ဘရိတ်ဓားကြိုက်သလား၊ သင်တုန်းဓားကြိုက်သလား
တစ်ခါတည်းသာ စဉ်းစားထား တော့"

ဟုဆိုကာ အဖြူရောက်ကျူလုံးနှင့် တြိဂံပုံအိမ်လေးထဲမှ
အနီရောင်ကျူလုံးများကို တိုက်ဖြို ပစ်လိုက်သည်တွင် အနီရောင်ကျူတစ်လုံးက
ကျင်းတစ်ခုတည်းကိုဝင်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားရပါသည်။

"ဒူးဖက်ပြီးတောင်းပန်မယ်ဆိုရင်တော့
နည်းနည်းလျော့ပေါ့စဉ်းစားပေးမယ်"

ဟူသော လေဆန်ရဲ့စကားကို ချွန်က နက်နဲသောအပြုံးတစ်ပွင့်နှင့်
တုံ့ပြန်လိုက်ပါသည်။

ထိုအပြုံးက ပြိုင်ဖက်ကို အလဲထိုးအနိုင်ယူတော့မည့်
သူရဲကောင်းကြီးတစ်ဦးနွယ်။

သို့ပါသော်လည်း လေဆန်က အနီရောင်နှင့်ရောင်စုံလုံးများကို
တစ်လှည့်စီ ဆက်တိုက် ကျဉ်းဝတည့်တည့် ထည့်နိုင်ပေမယ့် ချွန် ထိုးလိုက်တဲ့
အနီလုံးတွေကတော့ ရောင်စုံလုံးနဲ့ထိ၍ လက်ဆနည်းသွား၍
အကြောင်းအမျိုးမျိုးနှင့် လွဲချော်နေရပါသည်။ ဒါကို လေဆန်ကလည်း အသား
ယူကာ

"လက်ရည် ညံ့လှချည်လား"

"အကြောပေးထားတာပါ"

"တပ်မက်မှုတွေ သိပ်ပြင်းပြနေရင်တော့ မိုင်းနပ်က များမှာပဲ"

"လေလုံးက သိပ်ထွားနေမှတော့ ဆက်သာကြိုးစားထားတော့ လေဆန်။
အနီလုံးတွေ များနေပါသေးတယ်။ အခန့်မသင့်လို့ ရှုံးသွားရင် လှလှပပအရှက်ကွဲမှာ"

"ညက အိပ်မိတွေ အရမ်းကောင်းထားတာ၊ မျက်စိနှစ်လုံးပွင့်တာနဲ့

လက်ကီးက တည့်ပြီးသား"

"မင်းမျက်နှာက နည်းနည်းရှည်တော့ ကတုံးဆံတောက်၊
မျက်မှန်အနက်နဲ့ဆိုရင် နိုင်ငံခြား ကားထဲက လူဆိုးဗိုလ်ရဲ့ သားလောက်တော့
ပြည့်ပါတယ်"

"မင်းရဲ့ ဟမ်းဆက်က မင်းသုံးတာ နှစ်ရက်ပဲရှိသေးတာနော်။
အချိန်ရှိတုန်း ဝအောင်ကြည့်ထားလိုက်ဦး"

ဟုဆိုကာ အနီလုံးတစ်လုံးကို စူးစိုက်စွာ ချိန်ရွယ်ပြီး ကျူတံနှင့်
ထိုးချပစ်လိုက်သည်တွင် တစ်ဖက်မှ ကျင်းဝထဲသို့ အထိအခိုက်မရှိ တည့်တည့်ကြီး
ဝင်သွားခဲ့ပါသည်။

"ဒီတစ်ခါတော့ မင်းအလှည့်ကျတော့မှာမဟုတ်ဘူးလေဆန်"

"ကြက်ကန်းပါကွာ"

ဟု လေဆန်၏ အပြောကို သူက လျှို့ဝှက်သော အပြုံးတစ်ခုနှင့်
တုံ့ပြန်လိုက်ကာ အဝါ ရောက်ကျူလုံးတစ်လုံးကို စူးရဲစွာ စိုက်ကြည့်ပြီး
ကျူတံကိုချိန်ရွယ်ကာ ထိုးချပစ်လိုက်သည်တွင် ကံကောင်းထောက်မစွာပင်
အတိုက်အခိုက်အလျဉ်းမရှိ ကျင်းဝတည့်တည့် ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်
သွားခဲ့ပြန်ပါသည်။

"လေဆန်.... မင်းအိတ်ထဲက ဟမ်းဆက်ကို သေချာထိန်းသိမ်းထားနော်၊
ငါ့ဆီ လာချင် နေပြီ"

"နှစ်ကြိမ်ထိ၊ တစ်ကြိမ်လွဲက အစဉ်အလာပါကွာ"

"မငိုကြေးနော်....ဟေ့ကောင်"

ဟု အချင်းချင်း ထိရိနေကြစဉ် အပြင်ဘက်ဆီမှဒုန်းဆိုသော အသံကို
ကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်ရပါသည်။

ထိုအခါမှာတော့ နှစ်ယောက်သား မျက်လုံးချင်းဆုံသွားကြကာ ကျူတံတို့ကို ထောင်ထားပြီး လျက်သား ဖြစ်သွားရပါသည်။

"အက်ဆီးဒင့် ထင်တယ်"

ဟု ချွန်က ပြောလိုက်သည်တွင် ခန်းမတစ်ခုလုံးမှာရှိသော လူအများပါ ခေါင်းမောလာကြသည်။

"အသံကြီးကတော့ ကြောက်စရာကြီးပဲ၊ သွားကြည့်ရအောင်"

ဟုဆိုကာ နှစ်ယောက်သား ပြေးထွက်ခဲ့ကြသည်တွင် လဲကျနေသော စက်ဘီးအနက်ရောင် နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ထားသော ကားအဖြူရောင်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ကားထဲက ခေါင်းပြူပြီး ထွက်နေသော အမျိုးသမီးရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက ကစဉ့်ကလျား ဆောက်တည်ရာမဲ့နေရပေမယ့် လဲကျနေသော လူငယ်တစ်ယောက်က အသံပင် မထွက်နိုင်တော့။

"ဟင်! ချွန်၊ ဒီကောင် ပန်းချီတွေဆွဲနေတဲ့ကောင်မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့ ဂျော်ဘွန်မှာ တွေ့ဖူးတယ်"

"မလှုပ်ဘူး၊ အသက်မှရှိသေးလား"

"ခေါင်းမှာ သွေးက အိုင်မနေပါဘူး၊ ရှိများပါ"

ဟု ပြောဆိုနေကြပြီး နှစ်လုံးလုံး မတိုင်ပင်ထားကြပါဘဲ လဲကျနေသော လူငယ်နားကပ် သွားကြပြီး တွဲထူလိုက်သည်။

"သတိမေ့နေတာကွ"

ဟု ချွန်ကဆိုကာ လူငယ်ကို လှုပ်ခါလိုက်၊ အသက်ရှူနှုန်းတွေကို စမ်းသပ်လိုက်နှင့် အမျိုးမျိုး လှုပ်ရှားမှု ပြုစေပြီးတော့လည်း လူရွယ်က

သတိရမလာပါ။ ထိုလူကို ပွေ့ထားသောချွန် ကလေးဆန်ကို မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့်
စိုးရိမ်မကင်းကြည့်လိုက်စဉ်မှာ လေးဆန်က ရုတ်တရက် ထရပ်ကာ
ကားအဖြူလေးနားသွားပြီး.....

"တာဝန်မဲ့လှချည်လား၊ မင်းဖင်နဲ့ ကူရှင် ဆင်ကော်နဲ့
ကပ်ထားတာတွေ့မဟုတ်ပါဘူးနော်"

"ဟို....ဟို"

"ဘာမှ ဟိုမနေနဲ့၊ မင်းကားကို ဘက်ပြန်ဆုတ်လိုက်၊ သေသွားနိုင်တယ်၊
ရေးရုံအမြန်ဆုံး ပို့မှ ဖြစ်မယ်"

"ဟုတ်"

ဟုဆိုကာ သူမက ကားသေ့ကို ကိုင်လိုက်သည်တွင် တဆတ်ဆတ်
တုန်ယင်နေသော လက်အစုံကြောင့် စတီယာရင်ကို ဆက်မထိန်းရဲတော့ဘဲ
ကြောက်နေရပါ၏ ။

"ဘာလုပ်နေရတာ လဲ"

"ဟိုဟို....မမောင်းရဲ"

"ဆင်း.....မြန်မြန်ဆင်း"

ဟုဆိုကာ ကောင်မလေးကို ဆွဲချလုမတတ်ပြောလိုက်ပြီး
မောင်းသူနေရာမှာ သူ့ကိုယ်တိုင်ဝင်ထိုင်ပြီး တစ်ဆက်တည်းမှာ....

"ချွန်.....မ, ခွဲတော့"

ဟု အော်ပြောလိုက်ပါသည်။

သည်တော့မှ ချွန်က လဲကျနေသော လူငယ်ကို
ပွေ့ချီလိုက်ကာခေါ်လာပါသည်။ ကြောက်လန့်နေသော မိန်းကလေးကတော့

လေဆန့်ဘေမှာ ဆောက်တည်ရာမဲ့စွာ....

"သူ ... သေသွားပြီလား"

"မသေသေးဘူး၊ ကြမ္မာငင်လာရင်တော့ မင်းမချောင်ဘူး"

"ပျိုကိုကူညီပါရှင်၊ အမှန်တကယ်တော့ ပျို တကယ်လမ်းမမှားပါဘူး၊
သူက ရုတ်တရက် ကြီးပေါ်လာပြီး...."

"အက်ဆီးဒင့် ဖြစ်ကြသူတိုင်း ပြောနေကျစကားပါ။ သိပ်တော့
မဆန်းပါဘူး၊ အဆုံးအဖြတ်က ဒီလူရဲ့ အသက်ရှူနှုန်းပေါ်မှာပဲ မူတည်တယ်"

"ရှင်တို့နှစ်ယောက် ပျိုကို လျော့ပေါ့စဉ်းစားပေးပါလို့ ပြောပါရစေ"

"ငါတို့က လူနာရှင်တွေမှမဟုတ်တာ"

"ဟင် ရှင်တို့သူငယ်ချင်းမဟုတ်ဘူးလား"

"နှစ်ကြိမ်ပဲတွေ့ဖူးတယ်။ သူ ငါတို့ကိုမသိဘူး"

ဟု လေဆန့်က ဖြေလိုက်စဉ်မှာ ဆေးရုံထဲ ကားက ကွေ့ဝင်နေပါသည်။
မကြာခင်မှာပဲ ထရော်လီတွေ ဆေးပုလင်းတွေနှင့် ဆရာဝန်တွေ
ရှုပ်ထွေးသွားကြပါတော့သည်။

ထိုစဉ် ဂျူတီကုတ်နှင့် ခပ်သန့်သန့်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်က သူမနား
လာရပ်ပြီး....

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"

"ဒယ်ဒီ သူစိုးရိမ်ရသလား"

သူမရဲ့အခေါ်အဝေါ်အဆုံးများတော့ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး သူမကို
မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် ကြည့်ပစ်လိုက်ကြသည်။

"တော်သေးတယ်၊ ဒဏ်ရာကြီးကြီးမားမား မရသွားလို့"

"သူ သတိရလာပြီလား"

"ပွန်းရှသွားရုံပါ။ လက်ကိုတော့ ကျောက်ပတ်တီးကိုင်ရမယ်"

"သူက ပန်းချီဆရာပဲ"

ဟု ချွန်းရဲ့စကားမှာတော့ ဆရာဝန်ကြီးက သူတို့နှစ်ယောက်ကို
ကြည့်လာပါသည်။

"သိပ်လည်းမစိုးရိမ်ပါနဲ့။ မင်းတို့သူငယ်ချင်းအခြေအနေ မဆိုးနိုင်ပါဘူး။
ဆရာအတတ်နိုင် ဆုံးကြိုးစားမှာပါ"

"သူက လန့်သွားပြီး လဲကျသွားတာ၊
ကားခေါင်းနဲ့ပွတ်မိတယ်ဆိုရုံလေးပါ။ ဘရိတ်ကို ဆောင့်နင်းပစ်လိုက်တယ်"

ဟု သူမက မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ဖြေရှင်းရှာပါသည်။

"အိမ်သားတွေကို အကြောင်းကြားထားပြီးပြီလား၊ ဆရာတို့ဘက်က
အတတ်နိုင်ဆုံး လူနာ ရှင်တွေ ကျေနပ်အောင် လုပ်ပေးမှာပါ"

"သူသတိရလာမှာပဲ ဆက်ပြီးရှင်းလိုက်ပါ။ ကျွန်တော်တို့
ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်"

ဟု ဆိုကာ သူနှင့်ချွန်က ထရပ်လိုက်ကြတော့ ချွန်က....

"ဒီနေ့မှဝတ်လာတဲ့ အကျွေးအဖြူတော့ ဘဝသုဉ်းပါပြီကွာ"

ဟု ညည်းတွားလိုက်ပါသည်။

"ခဏ"

ဟု အနောက်နားဆီမှ အော်သံကြောင့် သူနှင့်ချွန်က ရပ်မိပြီးလျက်သား
ဖြစ်သွားရပါသည်။

"ပျို လိုက်ပို့ပါရစေ"

"ကောင်းတာပေါ့"

"ပျို့နာမည်က ဆည်းဆာပျို့ပါ။ စောစောကဆရာဝန်က... ပျို့ဒယ်ဒီ ဒေါက်တာမျိုးမင်းတဲ့။ ပျို့က ရန်ကုန်ကပါ။ ဒီကို ခဏလာတာ၊ ရှင်တို့နာမည်ရော သိပါရစေ"

"ကိုယ်က လေဆန်၊ သူက ချွန်၊ ရပြီနော်"

"ရှင်တို့နှစ်ယောက်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

ဟု သူမက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲကြီး ပြောပစ်လိုက်ပါသည်။

"မင်း ကားဆက်မောင်းနိုင်သေးရဲ့လား"

"ရပါတယ်၊ စောစောက ကြောက်သွားလို့ပါ"

ဟု ဆိုကာ ကားအဖြူလေးကို ဘက်ထုတ်နေလိုက်သည်တွင်

"ဟမ်းဆက်နဲ့ဝေးပြီကွာ"

"ကတုံးနဲ့မြင်ချင်တာကွာ၊ တကယ့်မြေပဲ"

ဟု နှစ်ယောက်သား ရယ်ကျဲကျဲလေး ပြောမိလိုက်ကြပါသည်။

*

အခန်း(၃)

ဒီနေ့ရောဆိုရင် သူမ M2 လာစောင့်နေတာ

ငါးရက်တင်းတင်းရှိသွားပါပြီ။

သို့သော် ထိုကိုလူချောနှစ်ယောက်၏ အရိပ်ကိုမူ မတွေ့ခဲ့ရပါ။ သို့သော် သူမက ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့်ပင် ကားကို သင့်တင့်သောနေရာမှာ ထိုးရပ်ကာ စောင့်နေမိပါသည်။ အကြောင်းမှာ သွေးစွန်းသွားသော အကျေကို အစားပြန်ပေးရန်နှင့် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောဆိုဖို့ပဲဖြစ်ပါသည်။

လူနာကို အချိန်မီ ဆေးရုံပို့နိုင်သည့်အတွက် သူမကကောင်းသွားရပါသည်။ သည်အတွက် ကျေးဇူးရှိသော လူမှာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်လေးနှစ်ယောက်ပင်ဖြစ်ပါ၏ ။

အနည်းငယ်အပြောကြမ်းပေမယ့် စိတ်ကောင်းရှိပုံရသော လေဆန်ဆိုသော ကိုလူချောကို လည်းကောင်း၊ စကားနည်းပြီး စိတ်ဆက်ပုံရသော ချွန်ဆိုသည့် ကိုလူချောကိုလည်းကောင်း သူမ အထူးပင် ကျေးဇူးတင်လှပါသည်။

ကားထဲမှာ မပျင်းမရိထိုင်စောင့်နေခဲ့သော သူမရဲ့ မျက်ဝန်းက လင်းလက်ကာ နှုတ်ခမ်း တို့မှာ အပြုံးပွင့်လေးများ တွဲခိုလာရပါသည်။ အကြောင်းမှာ ဘေးချင်းယှဉ်လျက် မောင်းလာသော ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဖိုက်တာဆိုင်ကယ်အနီရောင်နှင့် အနက်ရောင်ကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

သူမက ကားတံခါးဖွင့်ကာ ဆင်းလိုက်ပြီး လမ်းမပေါ် တည့်တည့်ကြီး ရပ်ပစ်လိုက်ကာ နေကာမျက်မှန်အနက်ကို ဟန်ပါပါချွတ်လိုက်ပါသည်။ ပြီးနောက် သူတို့နှစ်ယောက်မြင်သာအောင် လက်ယမ်းပြလိုက်၏ ။

သည်တွင် သူမကို ထိုနှစ်ယောက်က မြင်သွားပုံပေါ်သည်။ ဆိုင်ကယ်၏ စက်ရှိန်ကို လျှော့ကာ သူမနား ထိုးရပ်လိုက်ကြ၏ ။

"အက်ဆီးဒင့် ထပ်ဖြစ်တာတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်"

"လေဆန်ရေ၊ ဒီတစ်ခါတော့ သွေးစွန်းနေရင် မင်းပဲပွေ့တော့၊ ထပ်ပြီး အကျူးရှုံးမခံနိုင် တော့ဘူး"

"ဟင်းဟင်း....ရှင်တို့က နောက်တတ်သားပဲ"

"ဆို, ဘာကိစ္စလဲ"

"ပျိုက စိုးရိမ်နေတာ၊ ရှင်တို့ ပျိုကိုမှ မှတ်မိပါ့မလားလို့"

"မင်းက သွားနည်းနည်းရှည်ပြီး မျက်ဝန်းအိမ် နည်းနည်းကျယ်ရုံကလွဲလို့ မိန်းမလှစာရင်းထဲ ပါပါတယ်၊ ဒါတို့က မိန်းမလှတွေကိုဆို မှတ်ထားတတ်ကြတယ်လေ"

"ရှင်တို့ကို ပျိုက တစ်ခုခုလိုက်ကျွေးချင်တယ် ရလား"

"အတော်ပဲ ဝမ်းနှုတ်ထားတာနဲ့"

"ငါလည်း မနက်စာ စားဖို့မေ့နေတာ"

"အင်း.... (၁၁:၀၀)ထိုးတော့မှာဆိုတော့ ရွှေတောင်ဂါးဒင်းကိုပဲ ရွေးချယ်လိုက်မယ်နော်၊ အဆင်ပြေလား"

"ငါတော့ လကခုပ်တီးတယ်၊ ဘယ်လိုလဲ ချန်"

"ဗိုက် ခွေးနနမ်းတာပေါ့ကွာ"

ဟုဆိုကာ ဆိုင်ကယ်စက်ကို ပြိုင်တူနှိုင်းကာ ရုတ်တရက်မောင်းထွက်သွားကြတော့ သူမနှုတ်ခမ်းက ပြီးမယောက်လေး ကွေးညွတ်လာခဲ့ပါသည်။

မှန်ပါသည်။ ဤမျှမျက်နှာကြောတင်းလှသည့် ထိုလူချောနှစ်ယောက်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရှိ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ဆိုင်ကယ်နှစ်စီးနှင့် ကားတစ်စီးတို့က ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ထိုးဆိုက်လိုက်ကြပြီး လူချောနှစ်ယောက်နှင့် သာမန်ရုပ်ရည်မျှသာရှိပြီး တောက်ပြောင်ခတ်မိစွာ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသော မိန်းကလေးတို့က ထောင့်ခပ်ကျကျစားပွဲမှာ နေရာယူလိုက်ကြပါသည်။

သူမက ကြိုက်တာမှလို့မပြောသေးခင်မှာပင် သူတို့နှစ်ယောက်က စုံလင်စွာမှာယူပြီးဖြစ်နေ ရပါ၏ ။ သူမက လက်ထဲမှပါလာသော အထုပ်ကို ချွန်၊ ရှေ့သို့ လှမ်းတင်လိုက်ပြီး....

"ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါနဲ့၊ အဲ့ဒါ ပျို့ကြောင့်ဖြစ်ရတာ မို့ပါ"

"ဘာလဲ"

"အကျ...အဖြူပါ။ တံဆိပ်ချင်းတော့ တူချင်မှတူမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီဇိုင်းချင်းတူအောင်တော့ ပျို့အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားထားပါတယ်"

ဟု သူမ ရိုကျိုးစွာပြောလိုက်သည်တွင် မျက်နှာကြောတင်းတင်းနှင့် ထိုလူငယ်က အထုပ်ထဲမှ ပစ္စည်းကိုဆွဲယူကာ ဖြန့်ကြည့်လိုက်သည်။

မယူချင်ပါဘူးဟု ဒေါသဖြစ်ဖြစ် ပစ်ပေးခဲ့လေမည်လားဟု ဆည်းဆာပျို့မှာ ရင်တမမနှင့်၊ သို့သော်.....

"ငါက မယူချင်ဘူးလို့ ပဲများပြီး ပြောပြန်ရင်လည်း ငါ့အတွက်လည်း အကျိုးယုတ်သလို၊ မင်းအတွက်လည်း ငွေကုန်တယ်၊ ဒီအကျ...ကို ငါ လက်ခံသင့်တယ်ထင်တယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒါက ရိုင်းရိုင်းပြောရရင် လျော်ကြေးမို့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းတစ်ခုတော့ သိထား၊ ဆည်းဆာပျို့ ဒီအကျ...ရဲ့ နောက်ဆက်တွဲမှာ ဘာအကန့်မှမရှိဘူး။ ဟုတ်တယ်နော်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ပျို့က ချွန် မယူမှာကိုဘဲ စိုးရိမ်နေတာပါ"

"တစ်ခါတစ်ရံမှာ တိုက်ဆိုင်မှုတွေက အံ့ဩစရာပဲနော်။ ငါတို့ ဒီကိုမလာတာ တစ်ပတ်နီးနီး ရှိတော့မယ်။ လာမှလာတော့လည်း မင်းနဲ့ပက်ပင်းတိုးတာပဲ"

"တကယ်တော့ ပျို့ အဲဒီ မှာ ရှင်တို့နှစ်ယောက်ကိုစောင့်နေတာ ငါးရင်ရှိသွားပြီ၊ ဒီနေ့ ခြောက်ရက်မြောက်ပဲ"

"ဘာကိစ္စလဲ"

"အဓိက, ကတော့ ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောချင်လို့ပါ"

"အလကား အချိန်ကုန်ခံလို့၊ အဲဒီ စကားမကြားရလည်း ဘာမှ မဖြစ်ဘူး"

"ပြီးတော့ မိုင်ဆောင်သတိရနေပြီ"

"ဘယ်က မိုင်ဆောင်လဲ။ ကိုယ်တို့အသိထဲမှာ ဒီနာမည်မျိုး မရှိပါဘူး"

"ဆောရီး၊ လောသွားတယ်၊ ဟိုနေ့က ဆေးရုံပေါ် လိုက်တင်ပေးတဲ့ တစ်ယောက်လေ"

"ဪပန်းချီဆရာ"

"အဲဒါ သူက ရှင်တို့ကို တွေ့ချင်လို့တဲ့"

"ကျေးဇူးတင်စကား ပြောမလို့လား။ ရပါတယ်"

"သူ့လက်နဲ့ ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို ကျောက်ပတ်တီး ကိုင်ထားရတယ်။ အဲဒါ ပျို့ကြောင့် ဖြစ်ရတာ လေ၊ ပျို့ အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီချင်တယ်"

"သူက ငါတို့ကို တွေ့ချင်နေတာ၊ အဲလိုပြောတာလား"

"ရှင်တို့မအားဘဲ သူ့ဆီ တကူးတကလာရမှာမို့၊ အဲလိုမပြောပေမယ့်လည်း သူက ရှင်တို့ကို အမှန်တကယ်တွေ့ချင်နေပုံရလို့ပါ"

ဟု သူမက နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ပြောလိုက်သည်တွင် သူတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိလိုက်ကြပါသည်။ သေချာပါသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဒီနေ့ ဆေးရုံသို့ လိုက်ဖြစ်ကြပြန်တော့မည်။

သူတို့ဆေးရုံသို့ရောက်သွားတော့ သူမခေါ်ဆောင်ရာ သီးသန့်ခန်းလေးထဲသို့ လိုက်ဝင် လိုက်ပါသည်။ မျက်နှာကြက်ကိုကြည့်ပြီး တစ်ခုခုကို စဉ်းစားနေပုံရသော လူငယ်ကို အဆင်သင့် တွေ့လိုက်ရပါသည်။

လူငယ်က သူတို့ကို မြင်တော့ အနည်းငယ် လှုပ်ရှားလာပါသည်။

"ဪ မဆည်းဆာပျို့ ထိုင်ပါ"

"ရတယ်၊ နေသာသလိုပဲနေပါ"

ဟု သူမက ပြောလိုက်တော့မှ ထိုပုဂ္ဂိုလ်လေးရဲ့မျက်ဝန်းက သူတို့နှစ်ယောက်ထံ ရောက်ရှိ လာခဲ့သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်လေး၏ အကြည့်များက နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်းပါဝါအပြည့်ရှိနေသည်မို့ သူတို့ နှစ်ယောက်ပါ အလိုလို နူးညံ့သွားမိသလိုလိုပင်။

"ရွယ်တူတွေဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ်။ ပျို့ကို ရင်းရင်းနှီးနှီးပဲခေါ်ပါ။ အဲ့ဒီ မ၊ ကြီးထည့်လိုက်ရင် စိမ်းနေသလို ခံစားရတယ်။ လေဆန်နဲ့ ချွန် ထိုင်လေ"

ဟု ဆိုကာ သူမက ရင်းရင်းနှီးနှီးပင် ခုံနှစ်လုံးထဲ ညွှန်ပြပေးလိုက်ပါသည်။

ထိုအခါမှ ထိုပုဂ္ဂိုလ်လေးရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက သူတို့နှစ်ယောက်ထံ ရောက်ရှိလာပြီး နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်းတွေမှာ ကျေးဇူးတင်သောရောင်ခြည်တွေ ယှက်ဖြာသွားရပါသည်။

"သူက လေဆန်တဲ့၊ သူက ချွန်"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ သူငယ်ချင်းတို့နာမည်ကိုတော့

ရင်းနှီးနေပါတယ်။ လူကို တော့ အခုမှပဲမြင်ဖူးရတာ ပါ။ ကျွန်တော်က
.....မိုင်ဆောင်ပါ"

"ခြေထောက်တွေက နေလို့ကောင်းသွားပြီလား"

"နာနာကျင်ကျင်ကြီးတော့ မရှိပါဘူး"

"လက်ကရော"

"အဆင်ပြေမှာပါ"

"ငါတို့နှစ်ယောက်က စိတ်မကောင်းကြဘူး။

မင်းလက်တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာကိုပဲ စိုးရိမ်နေ တာ။ မင်းရဲ့ ပန်းချီကားတွေကို
ငါတို့သိပ်ကြိုက်တယ်"

"သူငယ်ချင်းတို့က ကျွန်တော့်ကိုသိတယ်"

"ဂျော့ဘွန်မှာပါ။ လေသာဆောင်ထိပ်မှာ မင်း ပန်းချီဆွဲနေတာ
တွေ့ခဲ့ဖူးတယ်၊ ငါတို့တောင် ခဏလေး အနောက်ကကြည့်ခဲ့သေးတယ်။
မင်းဆက်မဆွဲဘဲ ရပ်နေတာနဲ့ ငါတို့နှစ်ယောက် အလိုက်တသိနဲ့ ပြန်ခဲ့ရတာ "

"အားနာလိုက်တာ၊ အဲဒါ ကျွန်တော့်အကျင့်ဖြစ်နေလို့ပါ"

ဟုမျက်နှာနီနီလေးနဲ့ အသံခပ်ဝဲဝဲလေးကို ပီပီသသပြောလာပါသည်။

"ကျွန်တော်က ဘုရားကျောင်းမှာနေပါတယ်။ နာမည်က
....မိုင်ဆောင်ပါ။ အလျဉ်းသင့်ရင် ကျွန်တော့်ဆီအလည်လာဖို့ ဖိတ်ပါတယ်"

"ငါတို့ အလျဉ်းသင့်သလို သွားတတ်တာက ကျူနုကလပ်၊
မိန်းမလှလှလေးတွေကို ငမ်း ချင်တိုင်းငမ်းလို့ရတဲ့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းတွေပဲ"

ဟု ချွန်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်သည်တွင် အားလုံးက
ပြုံးမိလိုက်ကြပါသည်။

"အဲဒီ ဘုရားကျောင်းကို ငါတို့ နှစ်ခါလောက် ရောက်ဖူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကိုတော့ မတွေ့ဘူး။ ဟဲဟဲ.... ဒါပေမဲ့ နတ်သမီးလေးတစ်ပါးကိုတော့ တွေ့ဖူးတယ်။ သူက ပီယာနိုတီးနေ တယ်လေ။ ဣန္ဒြေရပြီး တော်တော်လှတာ"

"ဪ အဲဒါ ဆရီပဲဖြစ်မယ်"

"ဆရီ"

"ဆရီရောင်အိုင်တဲ့။ သူက ပီယာနိုကို ကျွမ်းကျင်တယ်"

"ဆရီရောင်အိုင်၊ နာမည်လေးက ချစ်စရာလေးပဲ"

"လူလည်း ချစ်စရာလေးပါ။ ငါတို့ အဲဒီ မှာ သွားသွားငမ်းရတာ နဲ့ပဲ ငါတို့လည်း မကြာခင် ဗုဒ္ဓခရစ်တွေ ဖြစ်ကုန်ကြရတော့မယ်"

"ချွန်.... ငါတို့လမ်းစတော့ ပွင့်သွားပြီကွ။ နတ်စုတ် နတ်ပြတ်က မလိုက်ပြီထင်တယ်"

"မိုင်ဆောင်..... မင်းကိုကြည့်ရတာ တော့ ခင်တတ်ပုံရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မျက်နှာကတော့ အေးစက်စက်နဲ့၊ စကားပြောရသူက အရူးကျနေတာပဲ"

"ဆရီက ဘုရားကျောင်းကိုရောက်လာတာ သိပ်မကြာသေးဘူး။ သူက မြန်မာစကားကို သိပ်ပြောလေ့မရှိဘူး၊ လူတွေနဲ့ သိပ်စကားမပြောပေမယ့် သူက သဘောလှပါတယ်"

"ဪ ဒီလိုလား"

"လေဆန် ငါတို့တော့ သော့တစ်ချောင်းတွေသွားပြီ။ ဖွင့်လို့ အလွယ်လေးပဲ"

"မထင်နဲ့ချွန်၊ မျက်နှာကြောက သိပ်တင်းတာနော်"

အချင်းချင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောနေကြသော

လူငယ်နှစ်ဦးမှာသဘောထားပြည့်ဝပုံရ၍ မိုင်ဆောင်က ပြုံး၍ ပင်နေလိုက်ပါသည်။
ထိုစဉ် ချွန်က နာရီကိုတစ်ချက်ကြည့်ကာ....

"ကဲ ငါတို့သွားဦးမယ်၊ မင်း အေးဆေးနားပါ"

"မိုင်ဆောင်....ငါတို့ဘုရားကျောင်းကိုလာရင် မသိချင်ယောင်
မဆောင်နဲ့နော်"

"ကျွန်တော်က သူငယ်ချင်းတို့ရောက်မလာမှာဘဲ စိုးရိမ်တာပါ"

"လာလွန်းလို့ ချောင်းပေါက်သွားရင်စိတ်မဆိုးကြေး"

"ချောင်းပေါက်သွားလည်း ကျွန်တော် လှေထွင်းထားပါ့မယ်"

"ဟား.....ဟား..... ဟား"

သဘောကျကျနှင့် ထွက်သွားကြသော လေဆန်နှင့် ချွန်ကို မိုင်ဆောင်က
ပြုံးပြုံးကြီး လေးနေခဲ့ပါသည်။

"ရှင်တို့ သုံးယောက် စကားကောင်နေတာနဲ့ပဲ ပျိုက အလိုလိုနေရင်း
ဘေးရောက်သွား ရော"

"ဆောရီးဆည်းဆာပျို"

"ရှင်တို့ သုံးယောက်က ခုမှသိတဲ့လူတွေနဲ့မတူဘူး၊ သိလား၊
ငယ်ငယ်တည်းက သူငယ်ချင်း တွေကျနေတာပဲ"

"ကျွန်တော့်အသက်က အခုဆို နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်ရှိပါပြီ၊ ဒါပေမယ့်
ကျွန်တော့်ဘဝမှာ သူငယ်ချင်းဆိုလို့ ဆရီတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိဖူးတာ၊
ဆည်းဆာပျိုကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဆည်းဆာပျိုကြောင့်မဟုတ်ရင် သူတို့လို
ပွင့်လင်းပြီး ခင်ဖို့ကောင်းတဲ့လူတွေနဲ့ ကျွန်တော်ဆုံရမှာ မဟုတ်ဘူး"

"ရှင်က သိပ်ထူးဆန်းတာပဲ၊ ကိုယ့်ကိုကားနဲ့တိုက်တဲ့လူကိုမှ

ကျေးဇူးတင်ရတယ်လို့။ ဟင်းဟင်း...."

ထိုစဉ်ခြေသံတစ်ခုနှင့်အတူ အခန်းထဲသို့ ဆရီရောင်အိုင်ဆိုသော
မိန်းကလေးနှင့် ဖာရ်သာတို့ ဝင်လာကြပါသည်။

"ဟင်..... ဖာရ်သာ။ ဪ... ဆရီလည်း ပါလာတာကိုး"

ဟု သူကပြောကာ တရိတသေလေး ငိုလျှိုးလျှိုးပြောလိုက်တော့
ဖာရ်သာအနောက်မှ မိန်းကလေးကို သူမ ကြည့်မိလိုက်ပါသည်။

ချွန်နဲ့လေဆန်က စာဖွဲ့ပြီး ပြောရလောက်အောင်ပင်လှပလွန်းလှသော
ဂါဝန်ဖားဖားလေး နှင့် ကော်ပတ်ရုပ်လေးနှယ် ကော့ညွတ်ရှင်းသန့်နေသည်ကို
ရိုးရှင်းစွာ လေ့လိုက်ရသည်။

သူမပင်လျှင် ငေးခနဲဖြစ်သွားရပါသည်။ သို့သော် ရင်ထဲမှာတော့
မတင်တကျရယ်ပါ။ ဖာရ်သာ နှင့် သူမကို မိတ်ဆက်ပေးပြီး ကခင်ဘာသာဖြင့်သာ
ဆက်ပြီးစကားပြောနေကြ၍ သူမက အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး အလိုက်တသိနှင့်
ထွက်လာခဲ့ရပေမယ့် သူမရဲ့မျက်ဝန်းတွေက ညှိုးမှိုင့်၍ နေခဲ့ပါသည်။

မိုင်ဆောင်က သူမကို ဖာရ်သာနှင့်သာ မိတ်ဆက်ပေးပြီး
ထိုမိန်းကလေးနှင့် ဘာကြောင့်များ မိတ်ဆက်မပေးရသလဲဆိုတဲ့အကြောင်းရင်းကို
သူမ တွေးတောဆင်ခြင် နေမိပါ သည်။ ပြီးတော့ သူမကို
အရေးမစိုက်သလိုစိတ်မဝင်စားသည့် ထိုမျက်ဝန်း လှလှကို သူမ မနှစ်မြို့မိပါ။

လူတိုင်းရဲ့ အရေးပေးခြင်းကို ခံခဲ့ရသော သူမက ဒီဘာမဟုတ်တဲ့
ဘုရားကျောင်းမှာ ကပ်နေတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကြောင့်
နည်းနည်းစိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရ၍ မကျေမချမ်း လေးဖြစ်နေရတာ က
ဝိုးတဝါး။

အခန်း(၄)

ရက်အတော်ကြာ ငြိမ်သက်နေခဲ့ရသော ထိုလက်ကို သူက ဦးစားပေးကာ လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်နေစဉ် ဆရီရောင်အိုင် ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

"ဟင်! ဆရီ၊ ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ"

မနက်စောစော ဝေလီဝေလင်းကြီးမို့ သူစိတ်ဝင်တစားနှင့် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

"ဂျော်ဘွန်က ပြန်လာတာ"

"ဂျော်ဘွန်"

သူ အမှန်တကယ်ပင် အံ့သြသွားရတာ ပါ။ အေးအေးချမ်းချမ်း အခုလို ဆောင်းမနက်ခင်း ကြီးမှာ အကျ..လက်တိုနှင့် ဆရီရောင်အိုင်က သူနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းသစ်သုတ်တစ်ခုမှာ ကျုံ့ကျုံ့လေး ထိုင်လိုက်ပါသည်။

"နင် ချမ်းနေပြီထင်တယ်"

ဆရီက ပြန်မဖြေပါ။ ဘေးနားမှ တုတ်ချောင်းတစ်ခုကို လှမ်းဆွဲပြီး မြေပြင်မှာ ဘာတွေ ရေးခြစ်နေမှန်းမသိ။

သူက ဆရီရောင်အိုင်ရဲ့ အကြောင်းကို နောကျေနေပြီမို့ အပေါ်ဝတ်ဂျာကင်ကို ချွတ်လိုက် ပြီး ဆရီရောင်အိုင်ရဲ့ ကိုယ်ပေါ်သို့ လွှမ်းတင်ပေးလိုက်ပါသည်။ ဆရီရောင်အိုင်က ပို၍ လုံခြုံသွား အောင် အကျ..ကိုဆွဲခြုံလိုက်ကာ.....

"နင်ရော မအေးဘူးလား"

"ငါ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်နေတယ်လေ"

"နင့်လက်က အဆင်ပြေရဲ့လား"

"ပြေပါတယ်"

"သွားတာလာတာ သတိထားပေါ့၊ အခုက ဆိုင်ကယ်တွေက အရင်နဲ့မတူဘူး၊ သိပ်ပေါ့ တာ၊ ကားမောင်နေရတဲ့လူတွေကလည်း ငါက ကားနဲ့ပဲဆိုတဲ့မာန်က မချချင်ကြဘူး။ အဲဒီ မာန်က သူတို့ ရဲ့အမြင်အာရုံအကြားအာရုံအားလုံးကို ဖုံးလွှမ်းသွားပါရော"

"တိုက်ဆိုင်မှုရှိလို့ ဖြစ်သွားကြတာပေါ့။ နို့မဟုတ်ရင် အက်ဆီးဒင့်ဆိုတဲ့ စကားလုံးက ပေါ်လာစရာမရှိတော့ဘဲ"

"နင်နဲ့မို့ပေါ့၊ နို့မဟုတ်ရင် သူ တရားရုံးရောက်ပြီ။ မျက်နှာတွေကို သဘောမကျပါဘူး။ နင် သာ ပန်းချီထပ်မဆွဲနိုင်လို့ကတော့ သေပြီသာမှတ်"

"ဆည်းဆာပျိုက ကောင်းတဲ့လူပါ။ အရာအားလုံးကို တာဝန်ကျေတယ်။ တာဝန်ထက် စေတနာပါတယ်"

"ဘာလဲ ငွေကြေးနဲ့ ဖုံးလွှမ်းပစ်လိုက်တာကိုလား"

"ဆရီ..... နင် လူအများကို အဲဒီလိုကြီးမြင်တာ ငါမကြိုက်ပါဘူး၊ ကောင်းတဲ့ ရှုထောင့်က ကြည့်ပေးရင် လူသားအားလုံး အပြစ်ကင်းတယ်၊ ဘုရားသခင်ကတောင် လူတွေ အများကြီးကို ခွင့်လွှတ်နိုင်သေးတာပဲ။ ငါတို့က နည်းနည်းလေးကိုပဲ ခွင့်လွှတ်ပေးရတာ ပါ"

"ဟုတ်ပါတယ် ဟုတ်ပါတယ်၊ လောကမှာ နင်သာလျှင် အကောင်းဆုံးလူ၊ ခွင့်အလွှတ်နိုင် ဆုံးလူ၊ အအေးချမ်းဆုံးလူ၊ ဟုတ်ပြဋ္ဌိလား၊ ငါကတော့ အယုတ်ညံ့ဆုံးလူ၊ စိတ်အပုပ်ဆုံးလူ၊ အဲ့တော့ နင့်လိုမြင့်မြတ်သူနားမှာ မနေတော့ဘူး၊ ဘုရားသခင်က အပြစ်ပေးမယ်။ အပြစ်မသင့် သေးခင် ငါ၊ နင့်ကို

မပေါင်းတော့ဘူး"

ဟု သူမ ရွဲ့ပြီးပြောဆိုကာ ငေါက်ခနဲထရပ်လိုက်တော့ မိုင်ဆောင်က သူမပခုံးကို ပြန်လည် နှိမ့်ချကာ မူလနေရာမှ ပြန်ထိုင်စေလိုက်သည်။

"စိတ်မဆိုးပါနဲ့ အဲဒီ အတိုင်းကြီး သွားလိုက်ရင်....ငါက အပြစ်မကင်းသလို ခံစားရတယ်"

"ရပါတယ်၊ အပြစ်ကင်းပါတယ်၊ လောကမှာ နင်သာလျှင် အပြစ်အကင်းဆုံး၊ ခွင့်အလွတ် နိုင်ဆုံး"

"အဲလိုပြောပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

ဟု ရုတ်တရက်ဆိုသလို တည်ငြိမ်စွာပြောလာပါသည်။ မိုင်ဆောင်က တစ်ခုခုကို လေးလေးနက်နက်တွေးမိဟန်နှင့် သက်ပြင်းကိုရှိုက်လိုက်ပြီး.....

"ငါက လူသားအားလုံးရဲ့ သောကတွေကို မျှဝေခံစားပြီး ဖေးမပေးချင်တယ်၊ လူသားတွေ အပေါ် မေတ္တာတွေပဲပေးချင်တယ်။ လူတွေကို ချစ်ပဲချစ်ချင်တယ်။ မမုန်းချင်ဘူး၊ ငါ တစ်နေ့တော့ ဖာရ်သာလုပ်မယ်....ဆရီ"

"ဟင်!"

ပုံမှန်နှုန်းနဲ့လျှောက်လှမ်းနေသူတစ်ယောက်ကို အရှိန်အဟုန်နှင့် တွန်းလွှတ်ပစ်သလို ခံစားလိုက်ပါသည်။ မိုင်ဆောင်က သူမကိုနောက်နေတာလားဟု သင်္ကာမကင်းနှင့် မိုင်ဆောင်ရဲ့ မျက်ဝန်းမှာ အဖြေရှာကြည့်ပေမယ့်လည်း အချည်းနှီးပင်။

"မိုင်ဆောင်....နင်"

မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ကြည်ဥတို့ တွဲခိုလာရပါသည်။ မိုင်ဆောင်က ထိုသို့ပြောဆိုလာချိန် တိုင်း ရင်နဲ့မဆန့်အောင်ခံစားရသူက သူမရယ်ပါ။

အဲဒီ လိုကြီး မကျီစားပါနဲ့လို့ ပြောပစ်ချင်မိတဲ့ စကားသံတွေက

ဝမ်းနည်းခြင်းတွေနှင့်အတူ လည်ချောင်းဝမှာ ပိတ်ဆို့နေရပါ၏။
ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ကြည်စင်ပြီး အပြစ်ကင်းစင် နူးညံ့သိမ်မွေ့နေသော
ထိုမျက်ဝန်းရှင်းရှင်းများကြောင့် မိုင်ဆောင်ရဲ့ စကားတွေဟာ ကျီစယ်နေတာ
မဟုတ်ပါလားဆိုတာ သူမက ခန့်မှန်းမိလာလေ၊ ရင်နာရလေပါပဲ။ ရိုးရှင်းစွာ
အဖြူရောင်သက်သက် မျက်ဝန်းများနှင့် သူမကို စိုက်ကြည့်နေသော မိုင်ဆောင်၏
ရင်အစုံကိုသာ တဘုန်းဘုန်းထုရိုက်ပစ် ချင်မိပါတော့သည်။

သို့သော်လည်း မိုင်ဆောင်ကို နာကျင်စေခြင်းကို မပေးကမ်းနိုင်သည့်
သူမကိုယ်သူမပဲ အပြစ်တင်ရပါလိမ့်မည်။

"ဆရီ"

"မိုင်ဆောင်.....နင် ဘာဖြစ်လို့ ဖာရ်သာလုပ်ချင်တာ လဲ"

"ဆရီ.....နှင့်အကြောင်းကို ငါ ပြည့်ပြည့်စုံစုံမသိရသေးပေမယ့်
ငါသိသလောက်တော့ နင် အနည်းဆုံး မိဘနှစ်ပါးကို မြင်ဖူးပါသေးတယ်။ ဘဝဟာ
ဘယ်လောက်ပဲ ကြမ်းတမ်းပါစေ၊ မေတ္တာ တစ်ခုက ကူညီထောက်ပံ့ပေးထားရင်
မခက်ခဲပါဘူး။ ငါက မေတ္တာငတ်မွတ်ခဲ့သူပါ။ ငါ လူသား တိုင်းကို
မေတ္တာပေးချင်တယ်။ ကလေးငယ်တိုင်းဟာ မိဘရဲ့ မေတ္တာကို
တောင့်တကြတာချည်းပဲ ငါလည်းကလေးငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ ငါ ရောင့်ရဲခြင်းနှင့် ယှဉ်တွဲနေထိုင်လာ ခဲ့တာ အခုချိန်ထိပဲ"

"မိုင်ဆောင်..... နင်တကယ် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား"

မိုင်ဆောင်က ပြန်မဖြေပါ။ ဒါပေမဲ့ တည်ကြည်လေးနက်ပြီး
စူးရှနေတဲ့ မျက်ဝန်းအစုံက ခိုင်မာနေသယောင်။

"လူသားတိုင်းဟာ ချစ်ခြင်းနဲ့မကင်းကြဘူး၊ နင့်ကိုချစ်နေသူတစ်ယောက်
လောကမှာ ရှိနေခဲ့မယ်ဆိုရင်ရော"

သူမ အရဲစွန့်ကာ ပြောလိုက်ပြီးကာမှ မိုင်ဆောင့်ရှေ့မှာ
ထပ်မနေရဲတော့၍ ရုတ်ချည်းပင် ထရပ်ကာ ပြေးထွက်ခဲ့တော့၏။

မိုင်ဆောင်မှာသာ နားမလည်နိုင်ခြင်းများစွာတို့ကြား ကြောင်စီစီနှင့်
မှန်းဆရခက် ကျန်ရစ်နေရပါသည်။

*